

Gondolatok az országcsönkítés 91. évfordulójára

Az I. Világháború kitöréséért a győztes hatalmak Magyarországot tették felelősé, holott tudták, hogy Magyarországnak az Osztrák-Magyar Monarchián belül nem volt önálló külpolitikája, és önálló honvédsége. A Magyar Kormánynak honvédelmi minisztere ugyan volt, de maga a honvédség a Monarchia parancsnoksága alá tartozott. Ami a külügyet illeti, Magyarországnak még külügyminisztere se volt. E tények nem gátolták a győzteseket, és Versailles Trianon nevű palotájában meghozták ítéletüket, melyet „béketárgyalásoknak” neveztek. Ezen ítélet határozata szerint elvesztettük a Történelmi Magyarország több mint 70 százalékát, és népességünk közel kétharmadát.

Kérdés: **Miért Magyarország?**

Az Osztrák-Magyar Monarchia hátgerince a Magyar Királyság volt, amely uralta az egész Kárpát-medencét, azon túl, tartományai is voltak. A Monarchia természetes szövetségese volt Németországnak, és Németország egyre erősebb gazdasági vetélytársa lett a francia és angol kereskedelemnek. Ezt kellett megsemmisíteni, de ehhez a német szövetségest, azaz a Monarchiát, azon belül a Magyar Királyságot is hatálytalanítani kellett, amellyel hosszú időre, esetleg végérvényesen kiütötték a nagy politikai és kereskedelmi játszmából a német szövetségest. A feladat az volt, hogy hogyan kell leadatni a kijelölt bűnbakkal az első lövést. Érthető tehát, hogy a győztes hatalmak a háborút követően hallani se akartak arról, hogy a megcsönkített országnak, legalább részbeni elégtételt tegyenek egy igazságosabb határkiigazítással. A szintiszta magyarlakta területek visszacsatolásával. Érdemes megjegyezni, hogy a XX. században, a magyarság által elszenvedett csapások mindegyike, az Egyesült Államok kormányainak, saját népük érdekei elleni külpolitikájához vezethető vissza.

1914. június 28-án Szarajevóban eldőrdült a fegyver, amely kioltotta Ferenc Ferdinánd trónörökös és felesége életét. Ferenc Ferdinánd annyira utálta a magyarokat, hogy lefüggönyözte hintója ablakait, magyarországi útjain. A merénylő egy szerb diák, Princip *Gavrilo* volt, aki a szerb **Feketekéz** nevű titkos pánszláv szervezet tagja volt. E szervezetet 1911-ben a szerb titkosrendőrség vezetője hozta létre, feltehetően abból a célból, hogy megőrizték Szerbia függetlenségét. A Habsburgok ugyanis, szerették volna becsalogatni Szerbiát is a Monarchia aklába, melynek fejében magyar területeket ajánlottak fel nekik, de a szerbek jelentős része függetlenségi párti volt. Korábban, a Feketekéz merényletet kísérelt meg Ferenc József, majd Bosznia osztrák kormányzója ellen is, de mind a kettő meghíusult, ezért kénytelenek voltak várni a következő alkalomra, ami Szarajevóban kínálkozott. Ebből arra lehet következtetni, hogy többről volt szó, mint sima gyilkosságról. Miért akarták meggyilkolni az öreg Ferenc Józsefet, és miért gyilkolták meg a trónörököst, aki Szerbiának magyar területeket ajánlott fel, ha belépnek a Monarchiába? Talán azért, mert a Moszkvából táplált, és Londonból támogatott pánszláv eszme célja az Osztrák-Magyar Monarchia és a Magyar Királyság szétzúzása volt?

A Monarchia azonnal háborút akart indítani Szerbia ellen, de a kormány egyetlen magyar tagja, *Tisza István* gróf ellene szavazott. Tisza egy feliratot terjesztett Ferenc József elé, melyben kifejtette, hogy nemzetközi helyzet és erőviszonyok nem kedvezőek a Monarchia részére. Tiszának volt egy másik alapos oka is a háború ellen. A Habsburgok szerették volna Csehországot is bevenni a Monarchia vezetésébe. A trónörökös ugyan halott volt már, de környezete hasonlóképp gondolkodott. Tisza attól tartott, hogy háború esetén, a kormányon belüli csehbarátok be tudják hozni a cseheket a kormányzásba. A csehek bevétele a Monarchia vezetésébe komoly kihívást

jelentett volna Magyarország részére, ezért Tisza mindenáron meg akarta akadályozni. A csehek a Habsburgok magyarellenes politikájának komoly szövetségesei lettek volna. Azon túl, a Habsburgok politikája a szerbek irányába is megváltozott volna.

Tisza Gavriló és társai kiadását követelte, amire a szerbek nem voltak hajlandók, hiszen a Feketekéz tagjai sorába kormánytagok, tábornokok és főtisztek is szép számmal voltak. A háborús hangulat egyre fokozódott, ezért a Monarchia külügyminisztere, Brechtold Leopold gróf egy Szerbia részére készített ultimátumot terjesztett a kormány elé, **melyet Tisza csak azzal a feltétellel fogadott el, hogy győzelem esetén Magyarországnak nincs területi követelése Szerbiával szemben.** Kiderült, hogy Szerbiának volt területi követelése Magyarországgal szemben. Az ultimátum ama pontját, hogy a gyilkosság körülményeit osztrák-magyar hatóságok vizsgálják ki, a szerbek az állami függetlenségbe való beavatkozásnak tartották, ezért visszautasították, melynek következtében a Monarchia megszakította a diplomáciai kapcsolatot Szerbiával.

1914. július 28-án, pontosan egy hónappal a gyilkosság után a Monarchia hadat üzent Szerbiának, és elrendelte a részleges mozgósítást. Erre Oroszország is mozgósított, amire a Monarchia az általános mozgósítással válaszolt. Németország hadat üzent Oroszországnak, melyre Franciaország mozgósítással válaszolt. Erre Németország hadat üzent Franciaországnak. A játszából Belgium se maradhatott ki, és beállt a háborús viszony Anglia és Németország között is. A Monarchia hadat üzent Oroszországnak, s miután Franciaország és Anglia hadat üzent a Monarchiának, teljes lett a kör. Japán 1914. augusztus 23-án csatlakozott az antanthoz

Az antant, vagyis a szövetséges hatalmak, Anglia, Franciaország és Oroszország egyikoldalon, mintegy 5 700 000 katonával, a központi hatalmak, Németország 2 300 000 jól felszerelt katonával, míg a Monarchia 1 400 000 katonával kezdte a háborút. A központi hatalmak a háború gyors befejezésével nyugtatták népüket, de Tisza István előrelátása bizonyult helyesnek. A harcok kezdetben váltakozó sikerűek voltak, de 1915-ben a központi hatalmak jelentő ellenséges területeket foglaltak el. Az olaszok 1915. április 26-án álltak az antant oldalára, mielőtt Londonban Olaszországnak ígérték **Trentinót, Tirolt, Isztriát, Triesztet** és más területeket. A magyar bakák a legkeményebb harcokat Isonzó és Doberdónál vívták június második felétől 1916. augusztus 5-ig, váltakozó sikerrel, amikor Doberdó elesett.

1915. augusztus 18-án az antant hatalmak Boszniát, Hercegovinát, Horvátországot, Bácskát és Bánátot a szerbeknek ígérték szolgálatikért. Korábban, Horvátországot és a Délvidék szerblakta területeit már 1914-ben odaígérték. A cseh Benes, Masaryk és Stefanik csak ez után, november **14-én** hozták létre a **Cseh Külföldi Bizottságot**, majd **1916 februárjában** alapították meg a **Csehszlovák Nemzeti Tanácsot**. Ebből nem az tűnik ki, hogy ezen urak ügyes munkája okozta Magyarország feldarabolását, hanem nagyon egyszerűen, a győztesek őket akarták meghallgatni. A románoknak **1916. augusztus 17-én**, Doberdó eleste után ígérték oda Erdélyt, Bánátot, Bánságot, Bukovinát és Tiszántúl egy részét. A Bánáton a szerbek és románok osztoztak. **Ferenc József** 1916. november 21-én halt meg, fia, (IV) Károly vette át a trónt. 1917. április 6-án az USA hadat üzent Németországnak, ezzel a háború kimenetele el is dőlt.

1917. április 28-án IV. Károly bizalmáról biztosította Tiszát, de felszólította, hogy tegyen előterjesztést a nép jólétének javítására, és a választójog kiterjesztésére. Tisza erre nem volt hajlandó, ami általános felháborodást idézett elő. Május 22-én a király lemondásra szólította fel Tiszát, aki 23-án be is adta lemondását a miniszterelnök ellenségeinek nagy örömeire. Tisza ama politikusok közé tartozott, aki minden tőle telhetőt elkövetett Magyarország védelmében, de

figyelmen kívül hagyta a társadalmi gondokat, és mereven védelmezte a felsőosztály érdekeit, pedig ekkor már nagy volt a társadalmi nyugtalanság, ami a külső és belső ellenség malmára hajtotta a vizet.

Időközben Károlyi Mihály és Jászi Oszkár között egyre szorosabb kapcsolat alakult ki. Jászi a szabadjóműves Martinovics Páholy vezetője volt, és tagja volt a baloldali Galilei-körnek is. Károlyi 1918 januárjában Svájcba utazott, ahol angol és francia diplomatakkal találkozott. Egyes vélemények szerint, Károlyi elárulta nekik a németek támadási tervét. Február 7-én Károlyi ellen pert készítettek elő, de amelyből nem lett semmi. Károlyi felesége Andrassy Katalin grófnő volt, aki mögött a gazdag és befolyásos Andrassy család állt. Azonban, Tisza továbbra is útbán volt, ezért a Galilei-kör egyik tagja, **Lékai János** sikertelen merényletet követte el a volt miniszterelnök ellen. Ezért a szabadjóműves beállítottságú Galilei-kört január 12-én a belügyminiszter feloszlatta, és a vezetőit letartóztatta. Tiszát 1918. október 31-én gyilkolták meg. A Habsburgok utolsó merénylete volt Magyarország ellen, mikor IV. Károly Károlyit, ezt a szellemi nyomorékot kinevezte miniszterelnöknek. Károlyit később elnevezték „vörös bárónak”. Mai ismereteink birtokában úgy tűnik, hogy az ország ilyen mérvű feldarabolását se Károlyi, se Jászi nem akarta, s talán nem is látták lehetőségét, de felelőtlen politikájukkal elősegítették. Ügyefogyott politikájuk eredményezte, hogy Kun Béla és bandája 1919. március 21-én átvette a hatalmat. Ami még megbocsáthatatlanabb, hogy Károlyi még az emigrációból is Magyarország érdekei ellen dolgozott.

A háború utáni „béketárgyalásokra” Magyarország csak későn, 1920 januárjában kapott meghívást. Mikor a magyar küldöttség, Apponyi Albert gróf vezetésével megérkezett Franciaországba. Egy Madrid nevű hotelban szállásolták el őket, ahonnan csak engedéllyel mehettek ki. A győztes hatalmak egy, már elkészített „béketervet” adtak át nekik aláírás céljából. Apponyi két napot kért a szerződés tanulmányozására, de Clamenceau elrendelte, hogy Apponyi másnap, tehát január 16-án tartsa meg beszédét. A magyar küldötteknek 24 órát se adtak a szerződés tanulmányozására, amelyen változtatni már nem lehet. Miután a magyar küldöttség a béketanács tudtára adta, hogy a tervezetet nem írják alá, mert az a Történelmi Magyarország feldarabolását foglalta magában. Apponyi érvelése meghatotta Clamenceaut, és időt adott a magyar álláspont kidolgozására. Ez volt Clamenceau utolsó intézkedése, mert másnap az új francia miniszterelnök vette át a vezetést, aki Alexander Millerandot nevezte ki a „béketárgyalás” vezetőjének. Millerand nem tagadta magyarellenességét, és Apponyiék válaszát leseperzte az asztalról.

A „békeszerződés” elkészítői között – a franciák mellett – meg kell említeni az angol Wickham Steed és Robert Seton-Watson nevét, akik nem voltak az angol küldöttség tagjai, de akik véleményét és tanácsát az angol küldöttség minden fontos ügyben kikérte. A két úr bevallottan, magyargyűlölő volt.

Az Apponyi által vezetett küldöttség, melynek Teleki Pál gróf is tagja volt, nem írta alá a békeparancsot, ezért Horthy kormányzó kénytelen volt egy pótküldöttséget meneszteni Franciaországba.

Nézzük tehát hol tart ma Magyarország kilencvenegy évvel a versaillesi békeparancs után. Elmondhatjuk, hogy a magyarság mai helyzete teljesen kilátástalan. A kommunista évtizedek alatt a magyar tömegekből kiverték a nemzeti érzést, és az elmúlt húsz év kormánypolitikája tovább rombolta. A volt öskommunisták csemetéi a nemzeti vagyont kisajátították, vagy idegenkézre jutatták. Tönkretették a magyar ipart és mezőgazdaságot. A termőföldnek kb. egyharmada már idegenkézen van. A még meglévő kétharmadon gazdálkodó magyarok tönkretétele folyamatban

van, és a tönkretett gazdák birtokait is rövidesen az idegenek kaparintják meg. Az édesvíz készlettel ugyanez a helyzet.

Azonban, minden nehézséget ki lehetne heverni, de a gyermektelenséget nem. Évente kb. 90 ezer gyermek születik – a 150 ezer helyett –, de ennek több mint fele cigány. Északkelet-Magyarországon már vannak olyan települések, amelyeknek 100 százalékban cigány a lakossága, és 300 feletti ama települések száma, amelyek többsége cigány. Kossuth Lajos szülőfalujában, Monokon a múlt év szeptemberében – 2010 – egyetlen magyar elsősztályost se írtak be. A magyarság a rohamos pusztulás útján halad, és jelek szerint az egymást követő kormányoknak semmi szándékuk nincs, hogy e pusztulást megállítsák.

Úgy tűnik, a magyarság képtelen önmagán segíteni, amelyhez megfelelő vezetőkre lenne szükség. Jelek szerint ilyenek nincsenek, vagy ha vannak, azokban a tömegek nem ismerni fel az alkalmas vezetőt. Ezt akkor értjük meg, hogy ha tudjuk: **A történelmet a győztesek írják**, és 500 év óta nekünk nem sikerült maradandó győzelmet kivívni. Ezért történelmünket az ellenség írja, méghozzá úgy, hogy „merjünk kicsik lenni!”

A jövő azé, aki az ifjúságot neveli! A magyar ifjúság nevelése ellenségeink kezében van!

NEMZETEK MEGSEMMISÍTÉSÉRŐL

1998-ban Budapesten megjelent egy könyv, Milán Kundera tollából, melynek címe: **A nevetés és felejtés könyve**. E könyv 201 és 202. oldalán a következő olvasható:

"A nemzeteket úgy likvidálják - mondta Hübl -, hogy legelőször elveszik emlékezetüket. Megsemmisítik könyveiket, műveltségüket, történelmüket. És valaki másféle könyveket ír, más műveltséget nyújt, és másfajta történelmet gondol ki nekik. A nemzet aztán lassan elfelejti múltját, és nem érti jelenét." Itt tartunk ma.

Charle Maurice Talleyrand-Périgord (1754-1838) francia államférfi, diplomata mondta Napóleonnak:

Felség! Régi szokásuk a magyaroknak, hogy felnéznek nagyjaira és büszkék múltjukra. Vedd el a nép múltját, és azt teszel velük, amit akarsz.

A magyarság tömegeitől az alkotótöltetű múltismeretet vették el, s ha nem akarjuk, hogy ellenségein eltemessenek bennünket, akkor késedelem nélkül a nemzeti önismeret visszaépítésén kell dolgoznunk.

Radics Géza